

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 5592

Doknr.
255991

Dato
04-06-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 27. maj 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 514 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anni Matthiesen (V).

Spørgsmål nr. 514:

”Vil ministeren redegøre for, hvor stor en andel af det enkelte tilbuds omsætning kommunerne opkræver af selvejende krisecentre og herberger på driftsoverenskomst i løn- og administrationsomkostninger til dækning af kommunens udgifter?”

Svar:

Beregningen af takster for ydelser og tilbud efter serviceloven, herunder for ophold på selvejende kvindekrisecentre, er reguleret i bekendtgørelse nr. 1017 af 19. august 2017 om finansiering af visse ydelser og tilbud efter lov om social service samt betaling for unges ophold i Kriminalforsorgens institutioner.

Efter bekendtgørelsens regler beregnes taksterne på grundlag af de samlede langsigtede gennemsnitsindtægter og -omkostninger ved levering af ydelser efter lov om social service eller drift af tilbud efter lov om social service. Heri indgår bl.a. alle direkte og indirekte driftsomkostninger til f.eks. personaleomkostninger, borgerrelaterede udgifter, administrationsomkostninger m.v.

Reglerne om beregning af takster gælder uanset, om der er tale om et privat eller offentligt tilbud efter serviceloven. De gælder også, hvis et tilbud har driftsoverenskomst med en kommune eller en region.

Det er ikke centralt reguleret, hvad der kan eller skal indgå i en driftsoverenskomst mellem et tilbud og en kommune. En driftsoverenskomst kan dog typisk indeholde bestemmelser om, at kommunen helt eller delvist finansierer tilbuddets drift mod at have fuld eller delvis råderet over tilbuddets pladser. Det sidste vil dog ikke kunne lade sig gøre for tilbud, der er omfattet af selvmøderprincippet.

Der er ikke noget til hinder for, at det f.eks. aftales, at tilbuddet køber tekniske eller administrative ydelser af kommunen. Social- og Indenrigsministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger om, hvordan og i hvilket omfang, dette er tilfældet i praksis.

Der er ikke regler i serviceloven om fastsættelse af priser for kommuners varetagelse af opgaver for selvejende institutioner.

Generelt kan jeg oplyse, at det ikke er en kommunal opgave at udføre virksomhed med fortjeneste for øje uden udtrykkelig hjemmel til det. En kommune, som varetager f.eks. administrationsopgaver for et socialt tilbud på baggrund af aftale herom i en

driftsoverenskomst, kan derfor ikke opkræve betaling for opgaven ud over de faktiske udgifter til varetagelse af opgaven.

Med venlig hilsen
Astrid Krag